

med reglerne er fortsat at sikre personer uden veterinærfaglig indsigt en mulighed for at vurdere, hvornår dyrlæge efter bestemmelserne bør tilkaldes.

Til § 7

Bestemmelsen svarer til § 5 i lov om husdyrsygdomme og omhandler dyrlægens undersøgelse efter tilkald ved mistanke om sygdom.

Der kan henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 3.

Til stk. 1

Bestemmelsen fastslår, at dyrlæger, der tilkaldes, fordi en dyreejer m.v. har mistanke om forekomst af en sygdom, der er opført på bilag 1, har pligt til at sørge for, at der stilles en diagnose enten af den pågældende dyrlæge selv eller – hvis denne er forhindret – ved at en anden dyrlæge i området eller kredsdyrlægen kontaktes.

Til stk. 2

I bilagene til lovforslaget er anført de sygdomme, som veterinærvæsenets indsats især har været og i fremtiden må forventes at ville være koncentreret om.

Hensigten med anmeldelsessystemet er især at sikre muligheden for indgriben i tilfælde af sygdomsudbrud. Herudover tjener det til at danne grundlag for udstedelse af pålidelige attester i forbindelse med eksport af levende dyr og animalske produkter samt at opfylde rapporteringspligten over for O.I.E.

De sygdomme, der er optaget i gruppe A på bilag 1, hører til de sygdomme, hvor der er størst smitterisiko, og hvor eksportmæssige eller andre hensyn taler for en hurtig indgriben fra veterinærvæsenets side. Det blev derfor med husdyrsygdomsloven fra 1988 fastsat, at dyrlægen, hvis diagnosen ikke umiddelbart kan afkræftes, omgående underretter veterinærmyndighederne, som træffer beslutning om, hvilke forholdsregler, der skal iværksættes. Underretning vil i de fleste tilfælde skulle ske til kredsdyrlægen.

Pligten til at underrette veterinærmyndighederne gælder ikke kun den dyrlæge, som tilkaldes med henblik på diagnosticering af sygdommen. Dyrlæger, der f.eks. som led i kødkontrolarbejdet på et slagteri eller i forbindelse med arbejdet på en undervisnings- og forskningsinstitution får kendskab til eller mistanke om en anmeldelig sygdom, skal også foretage anmeldelse. Undtagelsesbestemmelsen i dyrlægelovens § 10, stk. 2, for dyrlæger beskæftiget ved statslige undervisnings- og forskningsinstitutioner gælder således ikke anmeldeligheden i henhold til §§ 7-8.

Til stk. 3

For sygdomme opført i gruppe B på bilag 1, vil der gælde forskellige regler afhængig af sygdommens farlighed, dens aktuelle forekomst i Danmark og dens betydning i eksportmæssig sammenhæng.

Til § 8

Bestemmelsen er en sammenskrivning af § 6 i lov om husdyrsygdomme og § 4 i lov om zoonoser, begge om bemyndigelse for ministeren til at fastsætte regler om foranstaltninger ved mistanke om eller forekomst af sygdom.

Bestemmelsen indeholder hjemmelsgrundlaget for regler om, hvordan man skal forholde sig ved mistanke eller viden om forekomst af en af de sygdomme, der er opført på bilag 1. Der kan f.eks. være tale om fastsættelse af, hvorledes prøveudtagning eller eventuel anden undersøgelse skal finde sted, og om indsendelse af materiale. Sådanne bestemmelser er allerede fastsat for en række sygdommes vedkommende, f.eks. § 2 i bekendtgørelse nr. 96 af 19. februar 1991 om bekæmpelse af enzootisk leukose hos kvæg, § 3 i bekendtgørelse nr. 1033 af 17. december 1997 om IBR-infektion hos kvæg og § 2 i bekendtgørelse nr. 284 af 2. maj 1995 om fjerkrækontrol.

Der kan i medfør af bestemmelsen fastsættes regler om nedslagning af dyr for ved post mortem-undersøgelser at søge tilfældets art klarlagt, jf. f.eks. §§ 10-11 i bekendtgørelse nr. 336 af 17. juni 1998 om Bovin Spongiform Encephalopati (BSE) og scrapie.

Bestemmelsen kan endvidere danne grundlag for bestemmelser om, hvorledes ejeren af et sygdomsmistænkt dyr skal underrettes om resultatet af laboratorieundersøgelsen, jf. f.eks. § 3, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 1033 af 17. december 1997 om IBR-infektion hos kvæg.

Regler om f.eks. institutters og laboratoriers indberetning af disse sygdomme til veterinærmyndighederne kan ligeledes fastsættes med hjemmel i denne bestemmelse. Også laboratorier, institutter m.v. skal foretage indberetning til veterinærmyndighederne, når disse sygdomme diagnosticeres ved undersøgelse af indsendt materiale, jf. § 6 i bekendtgørelse nr. 1070 af 9. december 1996 om godkendelse og tilsyn med diagnostiske laboratorier.

Bestemmelsen indeholder endvidere hjemmelsgrundlaget for regler om, hvorledes ejere af dyrehold og andre skal forholde sig ved mistanke eller viden om forekomst af zoonotiske smitstoffer. Der kan f.eks. fastsættes regler om, at der skal rettes henvendelse til Veterinær- og Fødevarerdirektoratet gennem